

MYTOLOGIE ČERNÉHO ZRCADLA

Stojí v noci uprostřed lesa nečlověk, první minuta odžita. Zvedá se vítr a zase klesá, podle toho, kdo jej brání, či vymítá.

Po deštném žebříku tak těká luny svit, že můry obtěžkané batohy díky nelze vypustit.

Půjdu tedy sám. Tou necestou. Vykročím nalehko, jen v pár set pixelech projekce a s nevyzrálou mantrou *ou*, vyslanou opatrně, měkce.

Lana deště, jež spouští nebesa, úplněk obarvuje na moč a zvedá se vítr a zase klesá, podle toho, kdo přichází, a proč,

a blýská se, jak létají sázky bohů na dva své otroky: nečlověk vprostřed lesa, do jehož býčího rohu prudce nabíhá dvouoký.

Budu-li rychlý a obejmu nelidské, navždy pohřbím příští arény v hloubce zorničky.